

но сега дойде врѣме за църковны-тѣ князове да узнажтъ че сж чловѣци и че имжть единъ Богъ надъ себе си.

4. ИСТОРИЯ-ТА НА СЕКТЫ-ТѢ.

Колко охотно ся отвраща око-то отъ тѣзи гнусны образы, за да търси скрты слѣды на еднж истиннж Хр :стіанскж църквж коя-то ся упазила въ теченіе-то на столѣтія-та по срѣдъ умножающе-то отпаданіе на голѣмж-тж массж на народа. Противъ умножающе-то испадваніе на църквж-тж и противъ богохулно-то притяжателство на Папство-то всякоги свидѣтелствувахж нѣкои съ думы-тѣ и поведеніе-то; но таквызи не трѣбува да ся глѣдять като съединени въ едно съобщеніе. — Нѣкои отъ тѣхъ бѣхж членове на господствующж-тж църквж и занимавахж даже длѣжности въ нежъ, но не дозволихж да имъ ся земе свободж да свидѣтелствувать противъ злото — кое-то видѣхж въ църквж-тж.

Отъ другъ видъ бѣше противоречіе-то на онези секты кои-то държахж едно болѣзнено тайно вѣрваніе. Тѣй отъ 660 г. имаше въ Азіѣж *Павликяны*, кои-то отхвърлихж всякж вънѣшность въ религіѣж-тж, и строго ся държахж за Евангеліе-то и посланія-та на Ап. Павла, но при всичко това, имахж вѣтхо-то *Манихейско* ученіе, че има два Бога, единъ добъръ и единъ зълъ, и че всѣкый чловѣкъ има двѣ души, както е училъ